

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Криушенко Віталій Михайлович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням про перевірку на відповідність статті 3, частинам першій, другій статті 8, частині першій статті 9, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частині четвертій статті 35 Конституції України приписів Закону України „Про альтернативну (невійськову) службу“ від 12 грудня 1991 року № 1975–ХІІ (далі – Закон № 1975), а саме:

– статті 1, якою визначено, що: „Альтернативна служба є службою, яка запроваджується замість проходження строкової військової служби і має на меті виконання обов'язку перед суспільством.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження права громадян на проходження альтернативної служби із зазначенням строку дії цих обмежень“;

– статті 2 (в частині критерію „віровчення яких не допускає користування зброєю“), за змістом якої: „Право на альтернативну службу мають громадяни України, якщо виконання військового обов'язку суперечить їхнім релігійним переконанням і ці громадяни належать до діючих згідно з законодавством України релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю“;

– частини першої статті 4, згідно з якою: „На альтернативну службу направляються громадяни, які підлягають призову на строкову військову службу і особисто заявили про неможливість її проходження як такої, що суперечить їхнім релігійним переконанням, документально або іншим чином підтвердили істинність переконань та стосовно яких прийнято відповідні рішення“;

– абзаців першого, другого частини другої статті 4, яка визначає, що: „Не підлягають направленню на альтернативну службу громадяни: звільнені відповідно до законодавства від призову на строкову військову службу“

Автор клопотання вважає, що Закон № 1975 звужує право щодо заміни виконання військового обов'язку альтернативною (невійськовою) службою, закріплене у частині четвертій статті 35 Конституції України, і робить неможливим його реалізацію під час дії воєнного стану. Заявник твердить, що оспорювані приписи Закону № 1975 суперечать принципу юридичної визначеності (як складовій принципу верховенства права), а також порушують його „право мати релігійні переконання, несумісні із виконанням військового обов'язку, та право на заміну виконання військового обов'язку альтернативною (невійськовою) службою“; право на повагу до його гідності та право не піддаватися покаранню, що принижує гідність (частини перша, друга статті 28 Конституції України); право на свободу та особисту недоторканність (частина перша статті 29 Конституції України)